

[Behnke]

10 mio. kr. til en oplysningskampagne. Der er selvfølgelig sammenhæng i bevillingerne, for man ved udmærket godt, at befolkningen er imod, at der smides flere penge ud til flygtninge. Man er voldsomt utilfreds med, at danske familier skal holde igen og betale endnu mere i skat, og samtidig kan flygtningene frådse.

Befolkningen vil derfor snart nå grænsen for, hvad man vil finde sig i, og så skal folk jo bankes på plads. Man iværksætter en stor oplysningskampagne, en propagandakampagne for 10 mio. kr., der skal sørge for at informere folk om, hvor forfærdeligt flygtningene har det. Så er man sikker på – eller det forventer man i det mindste – at modstanden mod flygtningenes frådserier ophører.

Vi fik i går klarhed over, at det ikke er det offentlige, som skal stå for den kampagne, men derimod interesseorganisationer. Jeg kunne i den forbindelse tænke mig at spørge, hvor mange af de 10 mio. kr. flygtningemodstanderne får til deres oplysningskampagne om flygtningesituationen. Det mest demokratiske ville vel være, at de fik halvdelen af de 10 mio. kr.

Det bliver ikke ved med at gå. Vi skal have taget hul på en løsning af problemerne, jo før jo bedre. Det perspektiv for 1989, der tegnes i Finansredegørelsen, er bestemt ikke noget at råbe hurra for. Vi vil fortsat have stor gæld, vi vil fortsat have underskud på betalingsbalancen, og det endda oven i købet til trods for, at netop betalingsbalancen er blevet erklæret som hovedfejden for regeringen.

Man opfandt kartoffelkuren for at hjælpe på betalingsbalancen, men uden resultat, og som Provinsbankens cheføkonom, Niels Skovvart, kunne meddele i mandags, er det slet ikke lykkedes. Statsministeren havde ellers fundet de store gloser frem, da han den 28. august 1988 i et interview i Ekstra Bladet meddelte på side 17:

»Renteafgiften var meget gennemtænkt og har virket efter sin hensigt. Den har bidraget til, at forbruget er faldet, og lånefinansieringen er klart på vej ned.«

Provinsbanken har nu dokumenteret, at når det gælder betalingsbalancen, er der ikke noget at glæde sig over, for den lavere forbrugsmulighed hos befolkningen gør, at man nu køber billigere udenlandske produkter frem for de dyre danske varer.

I øvrigt en interessant ting, for det beviser, at ADAM's analyse af Fremskridtspartiets politik er forkert. ADAM påstår, at en øget købekraft hos befolkningen vil smadre betalingsbalancen, men jævnfør Provinsbankens undersøgelser er det altså ikke tilfældet, tværtimod betyder en øget forbrugsmulighed især et øget dansk forbrug.

For at blive lidt ved statsministerens glæde over kartoffelkuren udtalte Thorlund Jepsen i Berlingske Tidende:

»Pisken vil slet ikke fremme opsparingen på længere sigt og derfor heller ikke mindske forbruget.«

Thorlund Jepsen har fuldstændig ret. Man skal ikke, for at bruge regeringens udtryk, adfærdsregulere befolkningen med pisken, men derimod bruge guleroden. Vil man stimulere opsparingen, skal man præmiere folk.

Regeringen tror på lav vækst og puritansk opsparing, men det er altså falsk. Det er også falsk, når finansministeren i forelæggelsesteksten for Finansredegørelsen for 1989 på side 4 skriver:

»Den samlede private og offentlige opsparing skal simpelt hen være større end de samlede investeringer, før der er overskud på betalingsbalancen.«

Den danske borger skal ikke foretage inaktiv opsparing, men derimod sætte pengene i aktiv erhvervsinvestering, for kun derved får vi flere arbejdspladser, og kun derved skabes der større produktion.

Finansministeren har ret, når det gælder den offentlige sektor og de offentlige investeringer. Vi skal selvfølgelig have bragt dem kraftigt ned. Vi skal ophøre med at bygge flere store offentligt finansierede prestigeprojekter, og vi skal afhænde alle de offentlige institutioner, som ikke behøver at ligge i offentligt regi; ikke kun fordi det letter det offentlige for det finansieringspres, som store områder som f.eks. DSB og P&T udgør, men også fordi opgaverne nu engang løses mere rationelt, når de personer, som træffer beslutningerne, også er de personer, der bærer det økonomiske ansvar.

Det er ingen sag at være embedsmand og sige ja til det ene og til det andet, når det er skatteyderne, som må betale, og det er skatteyderne, som må bære det økonomiske ansvar.

Som sagt er det også et væsentligt argument at lempe det finanspres, som institutionerne